

Nema beda

Kako dijete sa šest godina može u miru pratiti crtić, a da ga pritom roditelji ne zasmetaju svojim kao važnim životnim problemima? Pa zar stvarno puno traži?

„Pogledaj ti ove račune, svaki dan stižu sve veći i veći!“ mahala je mama računima kao da u ruci drži buket cvijeća i nervozno lupala nogama.

„Ma hajde, nema beda, već ćemo to nekako riješiti“, smirivao je tata sad već uzburkalu situaciju.

„Ma da, stvarno nema beda, što se uopće brinem! Mogu izabrati da platim račune pa da nemamo što jesti ili da imamo što jesti, ali se ne moramo brinuti kad nam ovi iz ovrhe pokucaju na vrata. Stvarno sjajno, Gorane, odlična ti je ideja“, mama je bila sad već jako ljuta i tražila svoje cigarete po torbici.

„Lidija“, uzdahnuo je tata kao da mu treba vremena da razmisli što treba reći, „lijepo se smiri, plati račune novcima koje dobivaš od burze, a za hranu možemo staviti Vesni na brk pa kad dobijem plaću, vratit ću joj.“

Tada sam brzo ustala sa sofe i krenula prema sobi da upišem u bilježnicu taj neobičan izraz. Kako sam se približavala vratima, začula sam kako sestra s nekim priča.

„Ma nema beda, idem na taj koncert i gotovo, uopće me ne zanima što imaju za reći starci, punoljetna sam i mogu raditi što hoću.“

Brzo sam otvorila vrata, a ona mi se obratila: „Što hoćeš, tko ti je dao pravo da uđeš?“ bahato mi se obratila i zakolutala očima.

„Sama sam si ga dala, to je i moja soba ako nisi znala“, namjerno sam je izazivala da vidim koji joj je sljedeći potez.

„Kao da i mogu što raditi u tvojoj prisutnosti“, rekla je grubo i zalupila vratima, a ja sam joj izbeljila jezik. Zagrlila sam svog medu i uzela bilježnicu da napišem taj čudan izraz nekim svojim slovima jer sa šest godina nisam baš bila vješta u pisanju.

Razmišljala sam: teta Vesna stvarno ima male brčiće, ali kako staviti silnu hranu na njih? Pa boljet će je! A kako će hodati i raditi? Morat ću je to pitati kad ju sretnem, ona to najbolje zna. Tada sam izašla iz sobe i ugledala baku. Odmah sam joj potrčala u zagrljaj i poljubila ju.

„Ljepotice bakina, kako si mi?“ veselo se osmjehnula baka. Kimnula sam joj glavom na odgovor. Najednom mi se približila i nešto stavila u džep hlača te šapnula na uho: „Ovo je samo sitnica, kupi si što hoćeš“, lagano se odmaknula i veselo zaigrala očima.

„A sad idи u sobu i ponesi par društvenih igara“, rekla je zapovijedajući, a ja sam u stopu doskakutala do svoje sobe. Kad sam ušla, sjela sam na krevet i iz džepa izvadila novčanicu. To nije bila neka novčanica od 20 ili 50 kn, nego ona koju tata daje teti u pošti kad plaća račune. Uzela sam svoju abecedu i počela slovkati: D-V-J-E-S-T-A K-U-N-A.

Vau, nisam mogla vjerovati! Počela sam pomno proučavati tu novčanicu. Na njoj je bio neki čovjek zalizane kratke kose, velikih brčina i madeža blizu usana koji sam odmah uočila. Taj se tipac zvao S-T-J-E-P-A-N R-A-D-I-Ć, a ime su mu tako stisnuli da sam se mučila čitajući slova dobrih petnaestak minuta. Kad sam se spremila izaći s puno igara u rukama, začula sam razgovor mame i bake. Mama se uzrujano žalila da ona tako više ne može, da računi stižu sa svih strana, a u frižderu pauci pletu mrežu.

„Posla nema, puć, novca nema, pff, ŠTO-DA- RA-DIM?“ izgovarala je mama svaki slog pokušavajući istodobno paliti cigaretu i naglasiti svoju bespomoćnost. Baka ju je pokušavala utješiti govoreći da će joj mama vratiti posuđene novce kada već bude mogla, a da će ona svaki dan s djedom donijeti nešto hrane. Pritom je položila nekoliko novčanica na stol. Mama je istoga trena odmahnula rukom, ponosno uzdigla bradu i odbila bakinu ponudu ustvrdivši za sebe kako je samostalna i emnacipirana žena. Emcipirana?!

Željela sam i tu riječ pribilježiti, ali mi je nekako ishlajjela. Činilo mi se da ima neke veze s cijepljenjem, ali nisam bila u to sigurna pa sam odlučila pričekati povoljniji trenutak da priupitam mamu o značenju te riječi. Prije no što sam zatvorila vrata sobe, vidjela sam da su se mama i baka nježno grlile.

Legla sam na krevet te sam počela razmišljati: zacijelo je užasno dosadno biti odrastao. Stalno su u problemima, a skoro za sve govore da nema beda. Novca nikad nemaju, troše ih na gluposti poput cigareta, a kasnije se žale. Najbolje je biti dijete, ovako kao ja, dobivaš pažnju, ljubav, gledaš crtiće, imaš prijatelje i bake koje pomažu kad je najpotrebniye ... Samo sam zatvorila oči i zagrlila svog medu koji se uvijek smijao, čak i kad sam bila tužna. Sigurno je neka tvornička greška. Pa ne može se stalno smijati! Ti ljudi baš ne rade dobro svoj posao, zaključila sam.